

[K. Helveg Petersen.]

en styrke, som vil tvinge dette ting ind i andre former for samarbejde. Det vil virke ind på alle sider af vort samfundsliv på en måde der kræver et samvirke og en handlekraft af en ny art. Og det skulle vi gerne holde fast på, også selv om vi har opgør, at her er der virkelig udfordringer, som vi må forberede os på at tage op i det politiske liv. Det tror jeg da at befolkningen venter af os.

Økonomi- og budgetministeren (Per Hækkerup): Jeg vil gerne først svare på de spørgsmål, der er stillet direkte vedrørende den sag, der formelt står på dagsordenen. Det var hr. Niels Helveg Petersen, der spurgte, om skønnet over de lovbundne udgifter kunne holde, og henviste til, at det tidligere har vist sig, at det har været vanskeligt at skønne rigtigt i forhold til det, der blev de faktiske udgifter. Dertil kan jeg kun sige, at når vi skønner, tror vi naturligvis, at skønnet kan holde, men ingen kan give en absolut garanti herfor. Vi har i forbindelse med tillægsbevillingslovforslaget her foretaget den ændring, som hr. Niels Helveg Petersen sikkert har bemærket, at vi har flyttet tilskuddene fra lovreserven op under de pågældende poster og tilsvarende reduceret lovreserven med 200 mill. kr. Det er foretaget, for at skønnet, sådan som det kommer til at fremgå af de lovbundne udgifter, kan blive så rigtigt som muligt.

Jeg vil gerne sige til hr. Nyboe Andersen om lønforhandlingerne, som jeg jo har haft lejlighed til at give en redegørelse for til politisk-økonomisk udvalg, at jeg havde gerne set, at vi var kommet billigere igennem, og der var vel også på et vist tidspunkt udsigt til det. Men som hr. Nyboe Andersen sikkert er bekendt med, kom der meddelelse under forligsforhandlingerne mellem det private arbejdsmarkeds to parter om, at man var enedes om at henstille til regeringen, til statsministeren, at nedsætte en kommission, der skulle beskæftige sig med pristalsreguleringen. Det er vel ikke uforståeligt, at tjene-

stemændene, som jeg forhandlede med på det tidspunkt, på den baggrund mente, at de ikke ville være i stand til at gå ind for en forligsmæssig ordning, der betød, at vi ændrede ved deres dyrtidsregulering, før der var sket en afklaring generelt med hensyn til dyrtidsreguleringens opbygning. Det betød igen, at vi ikke fik den ændring, som i særlig grad ville have kunnet virke indtægtsudjævnenne imellem de højere og de lavere lønnede tjenestemænd.

Det gik på anden måde sådan, at der skete en vis udjævning af lønforholdene inden for den offentlige sektor. Jeg erkender, at en lønstigning over 2 år på ca. 12 pct. naturligvis er en betragtelig lønstigning, men den ligger dog under den lønstigning, der er tale om på det private arbejdsmarked. Jeg har naturligvis under drøftelserne med tjenestemandorganisationerne m. v. henvist til, at der i folketinget var enstemmig tilslutning til, at man skulle føre en mere tilbageholdende lønpolitik end den, der var gennemført på det private arbejdsmarked.

Hr. Nyboe Andersen stillede mig et spørgsmål om, hvordan forhøjelsen af pris- og lønreserven fordelte sig på lønforhøjelser og prisforhøjelser. Jeg har bedt om at få tallet, jeg har det ikke på mig. Jeg skal, så snart jeg har fået tallet, oplyse det, men det bliver altså lidt senere under debatten.

Så vil jeg gerne gøre nogle bemærkninger af mere generel karakter. Der har været meget på, og med rette, at de to store problemer, vi står over for i dansk økonomi i den indeværende situation og vel også nok i de kommende år, er inflationen og inflationsrisikoen og spørgsmålet om betalingsbalancen.

Om inflationen og inflationsrisikoen vil jeg sige, at jeg langt hen kan være enig med hr. Nyboe Andersen i bedømmelsen af, hvordan inflationsudviklingen er, og i de virkninger inflationsudviklingen har. Det er nok tænkeligt, at man kan sige, at en lav grad af inflation i et privatkapitalistisk samfund kan være hensigtsmæssig for at